

ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ

(ਭਾਗ 1)

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦੀ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਦੇਸ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸਾਹੀਣਤਾ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਥੋੜਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਵਾਂਗ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤੇ ਅਸਥਾਈ ਨਿਵਾਸੀ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਚੁਣੇ ਹਨ।

“ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫਰ” (2:11, 12)

¹¹ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫਰ ਹੋ ਕੇ ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹੋ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਾਨ ਨਾਲ ਲੜਦੀਆਂ ਹਨ। ¹²ਅਤੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੇਮਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ ਭਈ ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਓਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਜਾਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਓਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸੂਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਓਸ ਦਿਨ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ।

ਆਇਤ 11. ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ, ਪਤਰਸ ਵਿਹਾਰਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।** ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਅਨੈਤਿਕਤਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਅਨੈਤਿਕਤਾ, ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਵੇਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਚਨ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਮਸੀਹੀ

ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੀ (4:1, 2)। ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਤਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਮਸਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ **ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ** ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ, ਪਤਰਸ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਹ **ਪਿਆਰੇ** ਸਨ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ" ਹਨ, ਉਹ "ਪਿਆਰੇ" ਹਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ "ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ" ਵੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇਸ ਸਵਰਗ ਹੈ। 1:1 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ "ਪਰਦੇਸੀ" ਆਖਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਹੀ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (παρεπίδημος, ਪਾਰੇਪਿਡੇਮੋਸ) ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ "ਪਰਦੇਸੀ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ 1:17 ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ "ਆਪਣੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮੂਲ ਭਾਵ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਓਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜੜੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਆਖਿਆ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਿਰਜੇ ਗਏ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਆਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੇਸਹਾਰਿਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦਾਂ ਲਈ ਇਨਸਾਫ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਤ ਦੇ ਬੋਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਕਿ, "ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬਸ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ।" ਚਾਰਲਸ ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਸਕੋਬੀ ਨੇ ਸਹੀ ਆਖਿਆ ਕਿ, "ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜੜ੍ਹਾਂ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਵਜੋਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਾਤਾਰ ਖਿੱਚ-ਤਾਣ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"² ਨਵੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਖਿੱਚ-ਤਾਣ ਓਨੀ ਹੀ ਪਰਤੱਖ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਪੁਰਾਣੇ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਨੇੜਲੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਨਗਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦੇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਗਰਿਕ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ, ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।³ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਨਗਰਾਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਨਗਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਲੋਕ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਵਪਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਐਵੇਂ ਹੀ ਵੱਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਹੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ

ਤਾਂ ਉਹ ਫਾਟਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ “ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ” ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ: (1) ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਿਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ (1:17 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ) ਅਤੇ (2) ਸਮਕਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ** ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਜੇ. ਰਾਸਮੇ ਮਾਈਕਲਸ ਨੇ ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ “ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵਕ ਮਨੋਵੇਗਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਛੱਡੋ।”⁴ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਸਾਰੇ “ਸੁਭਾਵਕ ਮਨੋਵੇਗ” ਬੁਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭੋਜਨ ਦੀ ਚਾਹਤ, ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰਤਾ, ਜਾਂ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਚਾਹਤਾਂ ਤਦ ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਆਤਮ-ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਂ” ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਹਨ **ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਾਨ ਨਾਲ ਲੜਦੀਆਂ ਹਨ**। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2:1)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੋਚਦਾ ਹੈ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:17)।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸੀ ਉਹ ਕਾਮ-ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤਾਕਤ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਦੇ ਚਲਾਏ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਵੇਗਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕ ਆਤਮ-ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਸ ਸਤਾਓ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਵਸਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਇਹੋ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ “ਜਾਨ” (ψυχή, ਸੂਕੇ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕਵਚਨ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ “ਜਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ “ਇੱਕ ਵਿਆਕਤੀ” ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 2:43, ਜਿੱਥੇ NRSV ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਵੇਂ ਹੈ, “ਹਰੇਕ ਉੱਤੇ ਭੈ ਛਾ ਗਿਆ।”) ਇੱਕ ਥਾਂ ’ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਾਨ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ: “ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਜਿਹੜੇ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸੱਕਦੇ” (ਮੱਤੀ 10:28)। ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ “ਜਾਨ” ਅਤੇ “ਆਤਮਾ” ਦੇ ਅਰਥ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਇਸ ਥਾਂ ’ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ “ਜਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਓ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਵੇਗਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਅਲੋਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ “ਸਰੀਰਕ ਕਾਮਨਾਂ” ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਅਲੋਚਦਾ ਹੋ ਕੇ ਸੁਤੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਆਇਤ 12. 1 ਪਤਰਸ 2:12 ਅਤੇ 3:16 ਵਿਚਲੀ ਸਮਾਨਤਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ **ਚਾਲ** (ἀναστροφή, ਐਨਾਸਟ੍ਰੋਫੇ),

ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਰਿਹਾ (1:14-19)। ਪਤਰਸ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਰਹਿਣ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਅਕਸਰ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, “ਕਨੂੰਨ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਦਿਸਣਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਜੇ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਸਦੀ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:32; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:5)। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਇਕਦਮ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਕਰੋ” (ਮੱਤੀ 6:1)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ **ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ** ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੀ।

ਜਦ ਕੋਈ ਯਹੂਦੀ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਜੀਲਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੱਤੀ 10:5)। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਲਈ “ਯਹੂਦੀਪਣ” ਸਰੀਰਕ ਜਨਮ ਤੋਂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਯਹੂਦੀ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 2:28, 29)। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ “ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਅਰਥ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਹੈ। ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਵਿਚ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ “pagans (ਪਾਗਾਨਸ)” ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ NIV ਨੇ ἔθνη (ਏਥਨੇ) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇੰਜੀਲਾਂ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ “Gentiles (ਜੈਨਟਾਈਲਸ)” ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇੱਥੇ ਅਨੁਵਾਦ “pagans” ਕੀਤਾ ਹੈ।

1:6-8 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਸ਼ਟ ਕੀ ਸਨ। ਜਦਕਿ ਅਜੇ ਤੱਕ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹਤ ਨੂੰ ਗੈਰਕਨੂੰਨੀ ਧਰਮ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸਮਾਜ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵਚਿੱਤਰ ਧਰਮ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵੇਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਕੀਮਾਂ ਘੜੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ, **ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਜਾਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।** ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ “ਬੁਰਿਆਰ” ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਾਉਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਆਖਿਆ ਸੀ (2:1)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰਜ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰਿਆਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਸੱਚੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਬਸ ਐਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਐਨਾ ਪਰਤੱਖ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆ ਰਹੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਝੂਠੇ ਪਾ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਚੰਗੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੂਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਓਸ ਦਿਨ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ। 1:6-8 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ; ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਸ਼ਟ ਬੁਰਿਆਰ ਸਦਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਨਤੀਜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ" (1:7) ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹੋ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ "ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। LXX ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਪਰਤਾਪੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਕੂਚ 3:16) ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 10:15)। ਲੂਕਾ 19:44 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿਆਣਿਆ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨਾ, ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਆਣਨ ਵਿਚ ਵਿਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਸੀ।⁵ NRSV ਇਸ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: ". . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ, ਜਦ ਉਹ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ।"

ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (2:13-17)

ਪੱਤਰ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ (2:13-3:7), ਰਸੂਲ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਅਧੀਨਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ: (1) ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, (2) ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ (3) ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ 2:12 ਦਾ ਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, "ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਸਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਜੀਵਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਭਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਾਲੇ

ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ “ਘਰੇਲੂ ਨਿਯਮ” ਜਾਂ ਪੁਰਾਤਨ ਜਰਮਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ *ਹਾਉਸਟਾਫੇਨ* (ਇੱਕਵਚਨ ਵਿਚ *ਹਾਉਸਟਾਫ*) ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚਲੇ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ “ਨਿਯਮ” ਅਫਸੀਆਂ 5:22-6:9 ਅਤੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:18-4:1 ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:8-15 ਅਤੇ ਤੀਤੁਸ 2:1-10; 3:1, 2 ਵਿਚ ਵੀ ਕਈ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਲੇਖਕਾਂ (ਜੋ ਕਿ ਦਰਅਸਲ ਯਹੂਦੀ, ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਲਾਤੀਨੀ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਸਨ) ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਦਿੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਦੇਤਰਫਾ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਕੁਝ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਰੰਭ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਓ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤਦ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖਾਂਗੇ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਅਤੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

¹³ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿੱਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ, ਭਾਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ¹⁴ਭਾਵੇਂ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਘੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਭਈ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸੁਕਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸੇਭਾ ਕਰਨ। ¹⁵ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਇਉਂ ਹੈ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ। ¹⁶ਤੁਸੀਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਪੜਦਾ ਨਾ ਬਣਾਓ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਜਾਣੋ। ¹⁷ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ।

ਆਇਤ 13. ਪਤਰਸ ਦੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਿ, **ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿੱਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ**, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਰਬੰਧ” (*πᾶσιν ἀνθρώποις κτίσει*, ਪਾਸੇਈ ਐਨਥ੍ਰੋਪਿਨੋਈ ਕਟੀਸੇਈ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਐਥੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ “ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ”। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਆਰਥਿਕ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਕੇਵਲ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਗਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ। “ਘਰੇਲੂ ਨਿਯਮਾਂ” ਵਿਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:1, 2 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਬੇਨਤੀਆਂ, ਪੁਰਬਨਾਂ, ਅਰਦਾਸਾਂ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਨ। ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਮਰਾਤਬੇ ਵਾਲਿਆਂ

ਦੇ ਲਈ।" ਤੀਤੁਸ 3:1, ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਿਆ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾ ਭਈ ਹਾਕਮਾਂ ਅਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਬਣੇ ਰਹਿਣ। ਨਾਲੇ ਹਰੇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਬੰਨ੍ਹੀ ਰੱਖਣ।" ਅਫਸੀਆਂ 5:22-6:9 ਜਾਂ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:18-4:1 ਵਿਚ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਾਕੀ ਦਿਆਂ "ਘਰੇਲੂ ਨਿਯਮਾਂ" ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਰਿਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕੇਵਲ ਰਵਾਇਤੀ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਆਖੀ ਹੈ। 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚਲੇ "ਨਿਯਮ" ਨੂੰ ਇਹ ਰੂਪ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਭਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰ ਹੀ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਰਬੰਧ" ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ "ਰਾਜਾ ਯਿਸੂ" ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪੋਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਸੀ: "ਏਹ ਸਭ ਕੈਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ" (ਰਸੂਲਾਂ 17:7)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ "ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ" ਅਤੇ "ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਅਕਸਰ ਕੈਸਰ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕਮਾਤਰ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਸੀ; ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਰਸੂਲ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਹ ਮੰਗ ਕਿ ਉਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ: ਕੀ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਓ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਕੀ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੋਰ ਸਮਕਾਲੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਰੰਭਕ ਮਿਤੀ ਵਿਚ ਅਸਿਯਾ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸਤਾਓ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਆਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (2:12), ਤਾਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭਕੁਝ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦਬਾਓ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਕੇ ਮੁਖਾਲਫ਼ਤ ਨਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਲੈਣ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਔਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਹਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਇਖਤਿਆਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ

ਸਰਕਾਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖ ਦੇਵੇ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ 5:29)। ਅਜਿਹੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ, ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। “ਹਾਕਮ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ” (ਰੋਮੀਆਂ 13:3)। ਜਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅੱਤਿਆਚਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਵੇਖ ਵੀ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ, ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਨਮਿੱਤ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਫਿਰ “ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ”।

ਆਇਤ 14. ਪਤਰਸ ਨੇ ਅਜੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਰਾਜਾ” ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ,⁶ ਰੋਮੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਗਭਗ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਰਾਜਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ **ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ** ਵੀ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ **ਉਸ ਦੇ ਘੱਲੇ ਹੋਏ** ਸਨ। “ਹਾਕਮ” (ἡγεμῶν, *ਹੇਗੇਮੋਨ*) ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉੱਚ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਥਾਨਕ ਨਗਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਰੋਮੀ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।⁷ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ, ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਪੰਤੁਸ/ਬਿਬੁਨਿਯਾ, ਸੂਬਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਲਈ ਘੱਲਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਦੋ, ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੁਕਿਯਾ, ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਜਦਕਿ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲ ਸੰਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਖਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹਾਕਮ “ਉਸੇ ਦੇ ਘੱਲੇ” ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਕਮ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਰੋਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਰਗੀਉਸ ਪੌਲਸ (ਰਸੂਲਾਂ 13:7) ਅਤੇ ਗਾਲੀਓ (ਰਸੂਲਾਂ 18:12) ਹੀ ਕੇਵਲ ਦੋ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਲਈ ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲਾਂ ਵਰਗੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲੀਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਹਾਕਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿਚ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੇਲ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ

ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ। ਸ਼ਾਂਤ ਸਮਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬੰਦੀ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਹਨ। ਜਦਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਾਇਦ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬੇਗੁਨਾਹ ਲੋਕ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗਣ, ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ **ਭਈ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸੁਕਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸੇਭਾ ਕਰਨ।** ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਇਹੋ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਕਮ ਦਰਅਸਲ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਤੇਰੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਹੈ” (ਰੋਮੀਆਂ 13:4)। ਨਾ ਪਤਰਸ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰੱਬੀ ਇਖਤਿਆਰਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ। ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਅਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 15. ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਇਹ ਨਿਕਲਣੇ ਸਨ: (1) ਉਹ **ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ** ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ (2) ਉਹ **ਮੁਰਖ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ** ਦਿੰਦੇ। ਪਤਰਸ ਇੱਥੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਕੇਵਲ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਰ ਆਖਦੇ ਸਨ ਉਹ ਅਗਿਆਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਈਰਖਾਲੂ ਵੀ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਕਸ਼ਟ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਪਾਏ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬੁਰਿਆਈ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ “ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ” ਦਾ ਇੱਕੋ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ **ਸੁਕਰਮ ਕਰਦੇ** ਰਹਿਣ।

ਆਇਤ 16. ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ। ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਜ਼ਾਦ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਵਿਚਲੀ ਭਿੰਨਤਾ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭਿੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਭਿੰਨਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਹਰ ਕੋਈ ਜੇ ਕੁਝ ਭਲਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਦਾਸ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜ਼ਾਦ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:8)। ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:9)। ਅਜ਼ਾਦ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸੀਹ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਚ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਕਥਾ ਵਿਚ ਅਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਚਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾਘਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ, “ਓਸ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੰਧੂਆਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟਣ . . . ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਾਂ, ਤੇ ਕੁਚਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਵਾਂ” (ਲੂਕਾ 4:18)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ, “ਅਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:1)। ਫਿਰ

ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅਰੰਭ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਾਸ (δούλος, ਡੂਲੋਸ) ਆਖਿਆ (ਗਲਾਤੀਆਂ 1:10)।

NASB ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕਿਰਿਆ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। 2:13 ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਸ਼ਬਦ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ 2:16 ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ: **ਤੁਸੀਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ** “ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ . . .” – ਅਜ਼ਾਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ **ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮ** ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੋਰੜੇ ਜਾਂ ਮੌਤ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਗੁਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇਹ ਮੰਨੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤਵੱਜੋ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜ਼ਾਦ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਇੱਕ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ: ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਸਗੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਆਤਮਸਾਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦਾ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕਮਿੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਵਿਚ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮ” ਵਾਂਗ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਜੇ ਅਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਰਕ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਵਿਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਮਕਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬੋਝ ਸਮਝ ਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਵਿਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਜ਼ਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਛੂਟ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਖੀਰਲੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, **ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਪੜਦਾ ਨਾ ਬਣਾਓ**।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਪਾਪ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਰਕ ਇਹ ਸੀ, “ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਪ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਰਪਾ! ਆਓ ਪਾਪ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਈਏ।” ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ, “ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੇਏ ਹੁਣ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਓਸ ਵਿਚ ਕਿੱਰੁਰ ਜੀਵਨ ਕੱਟੀਏ?” (ਰੋਮੀਆਂ 6:2)। ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ; ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਰੋਕ

ਲਗਾਈ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 17. ਪਤਰਸ, ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਸੀ, ਨੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਚਾਰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ: **ਆਦਰ ਕਰੋ, ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਭੈ ਮੰਨੋ, ਆਦਰ ਕਰੋ।** ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਕਾਲ ਵਿਚ ਅਚਾਣਕ ਆਇਆ ਬਦਲਾਓ ਵਚਿੱਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਭੂਤਕਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਦੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਦਲਾਓ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਕਾਲ ਵਿਚ ਆਇਆ ਬਦਲਾਓ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਦਲਾਓ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਨੁਵਾਦਕ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਵਿਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵੀ। KJV ਸਭਨਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਕਾਲ ਵਿਚ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਾਲ ਵਿਚ ਆਇਆ ਇਹ ਬਦਲਾਓ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। NASB ਅਤੇ NRSV ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ NIV ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਯੋਗ ਆਦਰ ਕਰੋ: ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ।” REB ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲਿਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਅਨੁਵਾਦ ਪਹਿਲੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਾਕੀ ਦਿਆਂ ਤਿੰਨ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ, “ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ। ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ।” ਇਸ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ “ਆਦਰ ਕਰੋ” ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦੋ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ NIV ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਰਾਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਦਲਾਓ ਵਾਕ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਓ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ। ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਵੀ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਪਰ ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅੱਜ ਦੀ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਤੀਵਾਦ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। ਕੌਮੀ, ਭਾਸ਼ਾਗਤ, ਜਾਤੀਗਤ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਹੱਦਾਂ ਪਤਰਸ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਵਿਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ: **ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ।**⁸ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ (ਰਸੂਲਾਂ 10:34)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਨਾ ਯਹੂਦੀ ਨਾ ਯੂਨਾਨੀ, ਨਾ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ਅਜ਼ਾਦ, ਨਾ ਨਰ ਨਾ ਨਾਰੀ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੋ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:28)। ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰੇਕ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਂ ਰਚਿਆ” (ਰਸੂਲਾਂ 17:26)। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤੀ, ਲਿੰਗ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ,

ਸਰੀਰਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਾਂ ਲਾਚਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ "ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰੇਕ ਕੌਮ" ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਖਦਾ ਹੈ।

ਜਦਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਦਰ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ** ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਅਤੇ 5:9 ਵਿਚ "ਭਾਈਆਂ" (ἀδελφοί, ਅਡੇਲਫੇਟੇਸ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। "ਭਾਈ" ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਰਲ ਕੇ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਮਸੀਹ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।^੧ 5:9 ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਉਸ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿਚਲੀਆਂ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 16:16)। ਪ੍ਰੇਮ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਆਖੀ ਗਈ ਗੱਲ "ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ" ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਗੱਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਆਖੀ, "ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਨਿੱਜ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣਨਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਹੋ" (ਯੂਹੰਨਾ 13:35)।

ਆਖਰੀ ਦੇ ਦੋ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜੁੜੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ** ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ** ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਮਰਕੁਸ 12:28-30)। ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਭੈ ਵਿਚ ਥੋੜੀ ਖਿੱਚ-ਤਾਣ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੋਹਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ। "ਭੈ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਈ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਭੈ" ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਮਾਰਿਆ: "ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਅਤੇ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ" (ਮੱਤੀ 25:25)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇਸੇ ਭਾਵ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ: "ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਧੜਕਾ [ਡਰ] ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਧੜਕੇ [ਡਰ] ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ" (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:18)। ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲਾਠੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਹੀ ਸੰਤੋਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਮਸੀਹਤ ਵਿਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

"ਭੈ" ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਆਹਮਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਆਈਏ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਸਿਰ ਨਿਵਾਂ ਕੇ ਰੱਖੀਏ ਅਤੇ ਕੰਬਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੋਲੀਏ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹਾੜੇ ਕੱਢੀਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਵਾਈ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਏ। ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ "ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਭੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 1:7)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ

ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਿਆਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਭੈ ਦੀਨਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੜੀ ਨੇੜਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਘਮੰਡ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਜਦ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਤਦ ਉਸ 'ਤੇ ਭੈ ਛਾ ਗਿਆ। “ਹਾਇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੱਸ ਹੋ ਗਿਆ! ਮੈਂ ਜੋ ਭਰਿਸ਼ਟ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਹਾਂ” (ਯਸਾਯਾਹ 6:5)। ਮੂਸਾ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹੈ, “ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇਗਾ” (ਬਿਵਸਥਾ 4:31) ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ “ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੈ” (ਬਿਵਸਥਾ 4:24)। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰਨ ਕਿ “ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਭਈ ਕਿਰਪਾ ਬਾਹਲੀ ਹੋਵੇ” (ਰੋਮੀਆਂ 6:1; RSV)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨਣ।”

ਆਖਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ “ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ” ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸ ਹਿਦਾਇਤ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ 2:13 ਵਿਚ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਰ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਰ ਸਮਝੌਤੇ ਸਦਕਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰੋਮੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਲਈ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਦਰ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਪਰ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭੈ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੂਰਬਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਭੈ ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ (2:18-20)

¹⁸ਹੇ ਨੈਕਰਾਂ, ਪੂਰੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੋ, - ਨਿਰੇ ਭਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸੀਲਾਂ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਰੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਭੀ। ¹⁹ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਝੱਲ ਕੇ ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਵਾਨ ਹੈ। ²⁰ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੱਕੇ ਖਾ ਕੇ ਧੀਰਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ? ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਧੀਰਜ ਕਰੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਹੈ।

ਸਕੇਬੀ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ, “[ਨਵਾਂ ਨੇਮ] ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਜੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਰਥਿਕਤਾ ਗੁਲਾਮੀ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।”¹⁰ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਦਬਾਈ ਹੋਈ ਅਲਪ ਸੰਖਿਆ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਇਹ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਜਿੰਨੀ ਦਾਸ ਦੇ ਲਈ ਸੀ ਉਨ੍ਹੀ ਹੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 18. ਸਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾ ਕੇ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ: **ਹੇ ਨੈਕਰੇ, ਪੂਰੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੋ।**¹¹ ਕੁਝ ਪਾਠਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਚਲ ਸੰਪਤੀ ਸਨ; ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਕਾਰਨ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਮੰਦਭਾਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯੁੱਧ ਦੇ ਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਰਭਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਦਾਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਸ਼ਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣ ਸਕਣ ਯਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਣ। ਇੱਕ ਸਹੀ ਦੂਰੀ ਬਣਾ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦੇਸਤੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਦਾਸ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪਦਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਦਾਸ ਅਸਧਾਰਣ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਮਾਮੂਲੀ, ਅਤੇ ਕਮਰ ਤੋੜ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜਿਹੜੇ ਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਵਪਾਰ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਗੁਲਾਮ ਸਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਏ ਜਾਂ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਦੋ ਆਸ਼ਾਵਿਪਰੀਤ ਸ਼ਬਦ ਚੁਣੇ। (1) ਉਸ ਨੇ “ਨੈਕਰਾਂ” ਜਾਂ “ਘਰੇਲੂ ਗੁਲਾਮਾਂ” (οἰκέται, *ਓਈਕਾਟਾਈ*), ਜਦਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਬੰਧਕ-ਗੁਲਾਮਾਂ” ਦੇ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ (δοῦλοι, *ਡੋਲੂਈ*; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:5; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:22) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। (2) ਪਤਰਸ ਨੇ “ਮਾਲਕਾਂ” ਦੇ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ (δеспόται, *ਡੇਸਪੋਟਾਈ*) ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ, ਜਦਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਮਰ ਸ਼ਬਦ (κύριοι, *ਕੁਰਆਇਓਈ*) ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਾਈਕਲਜ਼ ਨੇ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ,¹² ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲਾ ਫਰਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਉਸ ਨੇ “ਬੰਧਕ-ਗੁਲਾਮਾਂ” ਨੂੰ (*ਡੋਲੂਈ*) ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?

ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਦਿਆਲੂਤਾ ਦੀ ਸੰਸਥਾ¹³ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਟੇਢੀ

ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਮੀਰ ਅਨੁਕੂਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ, ਲੇਖਾਕਾਰਾਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤ ਰਿਕਾਰਡ ਛਾਪ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਬਣਨਾ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਲੇਖਾ ਫਰਮ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹੁਨਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖ ਕਦੀ ਕਦਾਈਂ ਆਮ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਹਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਿੱਲਾਂ ਜਾਂ ਖਾਣਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਜਿਹਾ ਨਿਜੀ ਸੰਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਧਨ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਰਥ ਆਰਥਿਕ ਘਾਟਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਗੁਲਾਮ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਇਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਦਮ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਵਰਗ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।¹⁴ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਤਰਸ ਨੇ “ਬੰਧਕ – ਦਾਸਾਂ” ਨੂੰ “ਘਰੇਲੂ – ਦਾਸਾਂ” ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਤੁੱਛ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੁੱਟਣ, ਖੂਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਰਯੁਕਤ ਸਮਰਪਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਔਖਾ ਸੀ।

ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ NASB ਨੇ **ਅਦਬ** (φóβος, ਫੋਬੋਸ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਾਂਵ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 2:17 ਵਿਚ “ਭੈ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ।” ਪਤਰਸ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦਾਸ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨਣ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਅਦਬ” ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਦਾਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਆਦਰ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ “ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ” (2:13) ਸੀ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਧੀਨਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਸ ਨੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਯਾਦ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਧੀਨਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸਨ। ਦਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਆਦਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ। ਆਪਣੀ ਦਰਦਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਨਿਰੇ ਭਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸੀਲਾਂ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਰੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਭੀ** ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ [ਸੀ]।

ਆਇਤ 19. ਪਤਰਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (2:13, 16)। ਕੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ **ਪਰਵਾਨਗੀ** (χάρις, ਚੈਰਿਸ) ਦੇ ਲੈਂਜ਼ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਧੀਨਗੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਰ

ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਆਸ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਵਿਚ (ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ “ਪਰਵਾਨ” ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ) ਇਸ ਹੱਦ ਤਕ ਢਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦ *ਚੈਰਿਸ* ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ “ਕਿਰਪਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਆਸ – ਪਾਸ ਦੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਬਹਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ, ਉਹ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਆਜ਼ਾਦ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਜ਼ਾਦੀ, ਹੁਣ *ਚੈਰਿਸ ਦੀ ਆਤ* ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਅਧੀਨਗੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦਾਸ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਸੀ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਝੱਲ ਕੇ ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਵੋ**। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ “ਅੰਤਹਕਰਨ” (συνείδησις, *ਸੁਨੀਡੀਸਿਸ*) ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ (3:16, 21), ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਸੁੱਧ” ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਥੋੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ “ਅੰਤਹਕਰਨ” ਦਾ ਅਰਥ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅੰਤਹਕਰਨ” (συνείδησιν ἑαυτοῦ, *ਸੁਨੀਡੀਸਿਨ ਥੀਓ*) ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ” ਸੰਬੰਧ-ਸੂਚਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਤਰਸ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਬਦ *ਸੁਨੀਡੀਸਿਸ* ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ “ਅੰਤਹਕਰਨ” ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਂਝੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਗੁਲਾਮਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਮਸੀਹ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਂਝੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਹਕਰਨ”¹⁵ ਵਿਚ ਭਾਗੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।”¹⁶ NIV ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਰੂਕ ਹੈ,” ਜੋ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ, ਜੇ **ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਝੱਲ ਕੇ ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਵੇ** ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 20. ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਤਾਂ **ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ** ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। “ਵਡਿਆਈ” ਅਤੇ “ਪਰਵਾਨ” ਸਮਾਂਤਰ ਹਨ। “ਉੱਥੇ ਵਡਿਆਈ ਕੀ ਹੈ . . . ?” ਬਰਾਬਰ ਹੈ “ਉੱਥੇ ਪਰਵਾਨ ਕੀ ਹੈ . . . ?” ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰ ਆਪੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। NASB ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ

ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਲੂਕਾ 6:32 ਵਿਚ “ਹਸਾਨ” ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਸਾਨ ਹੈ?” ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨੁਵਾਦ 1 ਪਤਰਸ 2:19 ਵਿਚ “ਪਰਵਾਨ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਡੇਬਿਟ ਅਤੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਹਰੇਕ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਕ, ਦਾਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕ, ਮੁੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ – ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਧੀਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਸਹਿੰਦੇ ਹਨ – ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਅ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, **ਪਾਪ** ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਵੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਨੈਤਿਕ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੁਖ ਦੇ ਜੇ ਉਹ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਯੋਗ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਮੁੱਦਾ ਸੀ। ਪਾਪ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਨਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ **ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ** ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਝੱਲਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ **ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਧੀਰਜ** ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ 2:20 ਨੂੰ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ 2:19 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ [ਚੈਰਿਸ]** ਹੈ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ “ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਝੱਲ ਕੇ . . . ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਵੇ” (2:19), ਅਤੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ” ਹੋਣ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ “ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ . . . ਧੀਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਮਤਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਣ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਉਸ ਦਿਨ ਤੇ ਦੇ ਲੱਗੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ “ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ” (2:12), ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ। ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਭਰਿਆ ਸਨਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਵਿਚ ਇੱਕ ਯੋਗਦਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ, ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਦਾਸ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਚਪੇਟ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਲਈ “ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ” ਇੱਕ ਅਸਧਾਰਣ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਉਹ *κωλαφίζω* (*ਕੋਲਾਫਾਈਜ਼ੋ*) ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੇਖ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਉਲੇਖਯੋਗ ਭਾਵ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਰੀ ਗਈ ਮਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 26:67; ਮਰਕੁਸ 14:65)। ਗੁਲਾਮ ਦੀ ਨਿਰਬਲਤਾ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੋਗੇ ਗਏ ਦੁਖ ਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨੇ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਮਰਪਣ (2:21-25)

²¹ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਦੇ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮਸੀਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਮਿੱਤ ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦਾ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰੋ।
²²ਉਹ ਨੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਲ ਛਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੀ।
²³ਉਹ ਗ਼ਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਗ਼ਾਲੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਖ ਪਾ ਕੇ ਦਬਕਾ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।²⁴ਉਸ ਆਪ ਸਾਡਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਜੀਵੀਏ। ਉਸੇ ਦੇ ਮਾਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਰੋਏ ਕੀਤੇ ਗਏ।²⁵ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ।

ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ (2:18-20) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਹੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ (2:21-25)। ਜਦਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮ ਉੱਨਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 21. ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਲਾਈ ਹੈ। 2:9 ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, 3:9 ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, 5:10 ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਤੇਜ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਹ **ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਦੇ ਗਏ**, ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ, ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਧੀਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਖ ਸਹਿਣਾ (2:20)। ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ, ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਦਾਸ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਹਨ; ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਅਨਿਆਂ ਭਰੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਅਧੀਨਗੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ **ਮਸੀਹ** ਨੇ ਖੁਦ ਵੀ ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ **ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ** ਸੀ। ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਗੇ (ਮੱਤੀ 10:24, 25)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ ਜਦ ਤਕ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਅੱਯੂਬ 10:4-6)। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰਕ ਨੂੰ ਪਰੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੁਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ **ਤੁਹਾਡੇ**

ਨਮਿੱਤ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, “ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਰਿਆ” (ਰੋਮੀਆਂ 5:6; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:3), ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ (3:18)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਪਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਢੱਕੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਸਲੀਬ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਸੀ। ਦਾਵੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਕਿ ਯਿਸੂ **ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ** ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ “ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਖ ਉਠਾਇਆ।” ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਲੀਬ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਖ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਿਰਫ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਕਿ “ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਰ ਗਿਆ” ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਹ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ।

ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 8:34; ਯੂਹੰਨਾ 13:15; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:5; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:6; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2; 1 ਯੂਹੰਨਾ 2:6)। ਹੋਰਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸ ਦਾ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ “ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ” ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (1) ਉਸ ਨੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੁਖ ਭੋਗਿਆ, ਅਤੇ (2) ਧੀਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਆ। ਦੁਖ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਬਿਆਨ ਵਿਚ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਝੱਲਦਾ ਹਾਂ ਅਨੰਦ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦਾ ਘਾਟਾ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਦੇਹੀ . . .” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:24)। ਰਸੂਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਖ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿਚ ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਰਿਣਾਮ ਸਨ।

ਪਤਰਸ ਕੋਈ ਘੱਟ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਛੱਡੀ ਹੈ **ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰੋ**। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ “ਉਦਾਹਰਣ” (ὄπλογραμμός, *ਹੁਪੋਗ੍ਰਾਮੇ*) ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੂਰਨਿਆ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉੱਤੇ ਕਲਮ ਨਾਲ ਗੰਦਾ ਗੰਦਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਜੋ ਬਣਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ *ਹੁਪੋਗ੍ਰਾਮੇਸ* ਜਾਂ ਪੂਰਨਿਆਂ ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਕਿ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਪਤਰਸ ਦੇ ਖਤ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਜੋਰ ਫੜਨ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਅਰਥ ਕਿ ਦੁਖ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਹਨ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਿਚ, ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਦੇ ਇਗਨੇਸ਼ੀਅਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਆਉ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੀਏ, ਅਜਿਹਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ

ਜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕੇ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਸਹਾਰਾ ਹੋਵੇ, ਹੋਰ ਤੁੱਛ ਹੋਵੇ।¹⁷

ਆਇਤ 22. ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨਬੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਬਦ **ਉਹ ਨੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ** ਯਸਾਯਾਹ 53:9 ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ। ਯਸਾਯਾਹ 53 ਅਧਿਆਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਇਦਿਆਂ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸਮਝ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਸੀ। ਹਬਸ ਦੇਸ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ਯਸਾਯਾਹ 53 ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:32, 33) ਜਦੋਂ ਫ਼ਿਲਿੱਪੁਸ ਰਬ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲਿਆ, “ਅਤੇ ਉਸ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:35)। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਮਸੀਹੀ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸਿਰਫ਼ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇਸ ਰਹਿਤ, ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 8:29; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:21; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:15; 1 ਯੂਹੰਨਾ 3:5)। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਧੁਰੀ ਸਿੱਧਤਾ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ (ਮੱਤੀ 5:48)। ਅਪੂਰਣਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉੱਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ “ਤੁਹਾਡੇ ਨਮਿੱਤ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ” (2:21)। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ “ਪਾਪ” ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿੰਨ੍ਹਾ-ਮਿੰਨ੍ਹਾ ਹੱਸਣ ਜਾਂ ਹਾਸੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਨਾਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਸਾਯਾਹ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬੋਲਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਬਦੀ ਅਤੇ ਛਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣ (2:1)। ਹੁਣ, ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ **ਨਾ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਲ ਛਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੀ**। 2:1 ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਛਲ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਵਿਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਕੇ ਬਿਆਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਯਾਕੂਬ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਦਲੇਰ ਸੀ, “ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਭੀ ਲਗਾਮ ਦੇ ਸੱਕਦਾ ਹੈ” (ਯਾਕੂਬ 3:2)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਏਗਾ” (ਮੱਤੀ 12:37)।

ਆਇਤ 23. ਪਤਰਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, **ਉਹ ਗਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਗਾਲੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ**। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਧਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਲੈਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: “ਉਹ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਸ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ” (ਯਸਾਯਾਹ 53:7)। ਨਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੀ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 22 ਤੇ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 69 ਅਧਿਆਇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ

ਇੱਕ ਦੁਖ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣਨਾ ਸੀ। (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 15:34 ਲਈ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 22 ਅਤੇ ਮਰਕੁਸ 15:23 ਲਈ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 69)। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਰਾਪ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਗਾਲ ਦੇਣੀ” ਮੌਖਿਕ ਦੁਰਉਪਯੋਗ ਨੂੰ ਉਫ਼ਾਲਣਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਸ ਦੇ ਸੂਲੀ ਤੇ ਟੰਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੱਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਰੋਚਕ ਸੀ: “ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਿਆ ਅਰ ਉਹ ਨੂੰ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਮਸੀਹ, ਸਾਨੂੰ ਅਗੰਮ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੱਸ, ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹ ਨੇ ਮਾਰਿਆ?’” (ਮੱਤੀ 26:67, 68)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਦਗਾਰ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਠੇਕੇ ਗਏ ਕਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਵਾਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਇਤ ਰਸੂਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਦੁਖ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ, ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਖ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਸੱਭਿਅ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਸੀ।

ਲੇਕਸ ਟੇਲੀਓਨਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਨਿਆਂ ਹੈ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: “ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੱਟੇ ਜੀਵਨ, ਅੱਖ ਦੇ ਵੱਟੇ ਅੱਖ, ਦੰਦ ਦੇ ਵੱਟੇ ਦੰਦ, ਹੱਥ ਦੇ ਵੱਟੇ ਹੱਥ, ਪੈਰ ਦੇ ਵੱਟੇ ਪੈਰ, ਸਾੜਨ ਦੇ ਵੱਟੇ ਸਾੜਨ, ਫੱਟ ਦੇ ਵੱਟੇ ਫੱਟ, ਸੱਟ ਦੇ ਵੱਟੇ ਸੱਟ ਤੂੰ ਦੇਹ” (ਕੂਚ 21:23-25)। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ; ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮੌਖਿਕ ਅਪਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਖਿਕ ਅਪਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਿਆਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਾਲੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਗਾਲੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਖ ਪਾ ਕੇ ਦਬਕਾ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਜਾਏ, ਯਿਸੂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲ

ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਆਂਈ ਬਣਨ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜੋ “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਕੁਝ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਿਯਮ ਹੈ “ਪਾਗਲ ਨਾ ਬਣੋ, ਬਦਲਾ ਲਵੋ।” ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜਦੋਂ “ਬਦਲਾ ਲੈਣ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਾਊਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸੁਚੇਤੇ ਫਿਰਨ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਭਾਲਾ ਮਾਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਯਹੋਵਾਹ ਨਾ ਕਰੋ ਭਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਨਾਲ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਮਸਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਾਂ . . .” (1 ਸਮੂਏਲ 24:6)। ਦਾਉਦ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਯੋਗ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗਾ; ਇਹ ਉਹ ਹੈ “ਜਿਹੜਾ ਜਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਜੇ ਲੋਕ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਗਰੀਬ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬੇਵੱਸ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਆਈਂ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੱਚਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ। “ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ ਹੈ ਭਈ ਹਰੇਕ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਭਲਾ ਭਾਵੇਂ ਬੁਰਾ ਆਪੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਭੇਗੇ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10)।

ਆਇਤ 24. ਰਸੂਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਏ ਜਾਣਾ, ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। **ਉਸ ਆਪ ਸਾਡਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ।** ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਤਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ: “ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਾਡੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੁਚਲਿਆ ਗਿਆ” (ਯਸਾਯਾਹ 53:5)। ਪਰਾਸਚਿਤ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ 3:18 ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਾਪ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ; ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਦੁਖ ਝੱਲਿਆ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਦੇ ਭੇਦ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਦੁਖ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਰਗਰਮ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦਾ ਇੱਕ ਲੇਖਾ ਹੈ। ਨਿਸਚਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਪ ਤੋਂ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣੇ। ਅਸੀਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਪਾਪ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਆਪੀ ਅਭਿਆਸ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 3:23) ਅਤੇ ਨਾ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਅਨੰਤ ਜੁਦਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:23)। **ਉਸੇ ਦੇ ਮਾਰ ਖਾਣ ਤੋਂ** ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦਾ ਹੈ।

NASB ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ

ਸ਼ਬਦ δύλω (ਜ਼ਲੋਨ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਲੀਬ” ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਰਖਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮਾਨ ਦੇ ਲਈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸੂਖਮ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਜਿਵੇਂ “ਲੱਕੜ,” “ਦਰਖਤ,” “ਬੋਰਡ,” “ਕਾਨ,” “ਤਖਤਾ,” “ਜੰਗਲ” ਅਤੇ “ਇਮਾਰਤੀ ਲੱਕੜੀ” ਆਪਸ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਾਨ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਿੰਦਾ ਦਰਖਤ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ὄνυξ (ਡੋਨਡਰਨ) ਹੈ। “ਸਲੀਬ” ਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ σταυρός (ਸਟੈਰੋਸ) ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ σταυρός ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਲੀਬ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ “ਲੱਕੜੀ” ਜਾਂ “ਰੁੱਖ” ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਲੱਕੜੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਡੰਡੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 26:47), ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਉਸ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਯਿਸੂ ਮਰਿਆ ਸੀ ਇੱਕ “ਰੁੱਖ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਜ਼ਲੋਨ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 5:30; 10:39; 13:29)।

ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਪਤਰਸ ਦੀ ਚੋਣ ਸ਼ਾਇਦ ਹੈ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਚੂਲ ਜਾਂ ਖੂੰਟੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਰਵਜਨਕ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਖੂੰਟੀ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਖੇਭ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਜਨਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 21:22, 23)। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਦਸ਼ਿਤ ਆਦਮੀ ਸਰਾਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਯਹੋਸ਼ੂਆ 10:26, 27 ਆਇਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ੱਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਖੂੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ੱਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 21:22, 23 ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ: “ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਰਾਪ ਬਣਿਆ ਕਿਉਂ ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ‘ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13)। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ 1 ਪਤਰਸ 2:24 ਆਇਤ “ਸਲੀਬ” ਦਾ ਉਹੀ ਅਨੁਵਾਦ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13 ਵਿਚ “ਰੁੱਖ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦ “ਰੁੱਖ” ਨੂੰ ਉਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ, ਰੱਦਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਰਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁਢਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਨੂੰ “ਰੁੱਖ” ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਲੀਬ ਦੇ ਅਰਥ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਯਿਸੂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਨੇ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਸਰਾਪ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਜੇ ਯੇਹਾ

ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਰਾਪਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਣ।

ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਤਰਸ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਆਇਤ ਰੋਮੀਆਂ 6:2-4 ਵਿਚਲੀ ਸਮਾਨਤਾ ਕਮਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਹੁਣ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਕਰ ਜੀਵਨ ਕੱਟੀਏ?” (ਰੋਮੀਆਂ 6:2); ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ **ਭਈ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਜੀਵੀਏ**। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੈ ਕ ਮਸੀਹੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ “ਤਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਚੱਲੀਏ” (ਰੋਮੀਆਂ 6:4); ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ “ਤਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ . . .” **ਧਰਮ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਜੀਵੀਏ**। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਦੋਂ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਮੈਂਟਰੀਆਂ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 6:2-4 ਅਤੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚਲੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ; ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 1 ਪਤਰਸ ਵਿੱਚ “ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ” ਕਿਰਿਆ ἀπογίνομαι (*ਅਪੋਜੀਨੋਮਾਈ*) ਦਾ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਕ੍ਰਿਦੰਤ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ “ਲਾਹ ਸੁੱਟਮਾ” ਜਾਂ “ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ” ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ “ਇਸ ਲਈ, ਪਾਪ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰ ਸਕਾਂਗੇ” ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਮਾਪ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਵਿਚਲਾ ਜੀਵਨ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 25. 2:21-25, ਯਸਾਯਾਹ 53 ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, 2:24 ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, “ਉਸੇ ਦੇ ਮਾਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਰੋਏ ਕੀਤੇ ਗਏ,” ਅਤੇ ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਸਾਯਾਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ: “ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨਰੋਏ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂ ਭੁੱਲੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜੇ” (ਯਸਾਯਾਹ 53:5, 6)। **ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ** ਪਤਰਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ” (ਰੋਮੀਆਂ 3:23)। ਇਹ ਅਨੁਵਾਦ “ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ” ਯੂਨਾਨੀ ਕ੍ਰਿਦੰਤ¹⁸ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿ ਲਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਖੁਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਅਤੇ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ**, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ” (ἐπιστρέφω, *ਏਪੀਸਟ੍ਰੀਫੋ*) ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਹੈਕਲ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲੰਗੜੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਦਲਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਤੋਬਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੁੜੋ ਭਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਏ ਜਾਣ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 3:19)। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 3:19 ਵਿੱਚ “ਮੁੜੋ” ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਪਹਿਲਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਉਜਿਆਲੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਘੋਲਮਘੋਲੇ ਨੂੰ ਸਹਿ ਲਿਆ” (ਇਰਾਨੀਆਂ 10:32)। ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ, ਨੂੰ ਵੀ “ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਪਿਆ ਸੀ” ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਤੁਸੀਂ “ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ,” “ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ।”

ਭੇਡ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਭੇਡ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਲਾਚਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਆਗੂ ਅਤੇ ਰਖਵਾਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੇਡ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ, ਬੀਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਅਣਇੱਛਾ ਦੇ ਭਾਵ ਦੇ ਨਾਲ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰਤਾ, ਆਕਰਸ਼ਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਪਿਛੇਕੜ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਚਰਵਾਹੀ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਸਰਾਈਲ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਮਨ-ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਇਸਰਾਈਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿਖ ਲਈ ਸੀ। ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਓ ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ।”

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ “ਚਰਵਾਹੇ” ਅਤੇ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” (5:1-3) ਦੇਵੇਂ ਕਹੇਗਾ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 5:2 ਵਿੱਚ “ਚਰਵਾਹਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਬਦ **ਚਰਵਾਹਾ** (ποιμνίῳ, ਪੋਏਮਨ) ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੋ” ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦ **ਨਿਗਾਹਬਾਨ** (ἐπισκοπος, ਏਪੀਸਕੋਪੋਸ) ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ (KJV) ਵਿੱਚ “ਬਿਸ਼ਪ” ਅਤੇ (NIV) ਵਿੱਚ ਨਿਗਾਹਬਾਨ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਚਰਚ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਦੁਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਲੇਰੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ “ਚਰਵਾਹਾ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨ,” ਉਹ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੁਰੰਤ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ “ਸਰਦਾਰ ਅਯਾਲੀ” ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ (4:17-19; 5:4)।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਅਧੀਨ ਰਹੇ; ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ (2:13-25)

“ਅਧੀਨ ਰਹੋ” ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੱਛਮੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹਨ ਪਰ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਹੀ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਲਿੰਟ ਈਸਟਵੁੱਡ ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਬ੍ਰੈਨਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਲਮੀ ਕਿਰਦਾਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। 44 ਮੈਗਨਮ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ-ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਵੇਂ ਹਨ: “ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ [ਪਰਬੰਧ] ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ” (2:13)।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਅਧੀਨਤਾ ਜਾਂ ਪਰਬੰਧ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਪੂਰਵ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ, ਜੂਸੀਫੁਸ ਨੇ, ਵੇਸਪੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ ਦੇਵੇਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।¹⁹ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ, ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਜਾਨਣ ਕਿ ਅਧੀਨਗੀ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਗੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਧਰਮੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਆਂਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਘਰ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਹਰ ਸਮੂਹ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਗੂਪੁਣੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਅਧੀਨਗੀ ਹੋਣੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਰ ਨਾਲ ਸੁੰਗੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਲੱਖਣ ਦਾਅਵਾ (2:24, 25)

ਜਦੋਂ ਤਕ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਕਦਮ ਵਿਲੱਖਣ ਘਟਨਾ ਨਾ ਘਟੇ ਉਦੋਂ ਤਕ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਨ। ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ (2:24, 25)। ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਹੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੇ। ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੇਗੋਜ਼ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4:12; ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 14:6)। “... ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨਸ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।”²⁰

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਆਈ. ਐਨ. ਕਾਰਮੈਨ, “ਹੋਅਰ ਵੀ ਆਰ ਬਟ ਸਟ੍ਰੈਂਗਿ ਪਿਲਗ੍ਰਿਮਜ਼,” *ਸੈਂਗਜ਼ ਆਫ਼ ਚਰਚ*, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਅਲਟਨ ਐੱਚ. ਹਾਵਰਡ (ਵੇਸਟ ਮੁਨਰੋ, ਲੁਈਸਿਆਨਾ: ਹਾਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1977)।
²ਚਾਰਲਸ ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਸਕੋਬੀ, *ਦ ਵੇਜ਼ ਆਫ਼ ਆਉਅਰ ਗਾਡ: ਐਨ ਅਪਰੋਚ ਟੂ ਬਿਬਲੀਕਲ ਥਿਓਲੋਜੀ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 2003), 506. ³ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਮਨੁੱਖ ਕਿਲਿਕਿਆ ਦੇ ਤਰਸੂਸ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਤਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:39)। “ਜੇ. ਰਾਮਜ਼ੀ ਮਾਈਕਲਜ਼, *1 ਪਤਰਸ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦਾ 49 (ਵੇਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), 114. ⁵ਸ਼ਬਦ “ਮੁਲਾਕਾਤ” (ἐπισημασία, *ਏਪੀਸਕੋਪੇਸ*) ਇੱਕ ਹੀ ਜੜ੍ਹ ਸ਼ਬਦ (ἐπισημασιος, *ਏਪੀਸਕੋਪੇਸ*) ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ “ਓਵਰਸੀਅਰ” ਜਾਂ “ਬਿਸ਼ਪ” (ἐπισημασιος, *ਏਪੀਸਕੋਪੇਸ*) ਵੀ ਇਕੋ ਜੜ੍ਹ ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:1 ਵਿਚ, *ਏਪੀਸਕੋਪੇਸ* ਓਵਰਸੀਅਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:20 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ⁶509 ਈ. ਪੂ. ਵਿੱਚ, ਰੋਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਰਾਜੇ, ਤਾਰਕੁਇਨ ਗਰਵ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰੋਮੀ ਗਣਰਾਜ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉੱਚ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫਿਰ ਕਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਮ ਉੱਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਯੁਗ ਵਿਚ, ਰੋਮੀ ਇਸ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗਣਰਾਜ ਹੁਣ ਤਕ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਵਿਚ, ਸਮਰਾਟ ਸਿਰਫ ਇਕ “ਪਹਿਲਾ ਨਾਗਰਿਕ” ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਸਮਰਾਟ ਫੌਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ⁷ਪੰਜ ਖੇਤਰੀ ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1:1 ਵਿਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਚਾਰ ਸੂਬਿਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। (ਵੇਖੋ *ਜਾਣ-ਪਛਾਣ*, ਸਫਾ 10-14.) ⁸ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ NASB ਨੇ ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ *πάντας* (ਪੰਟਸ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇੱਕ ਜਿਨਸੀ ਸੰਮਿਲਤ ਸ਼ਬਦ, “ਸਾਰੇ ਲੋਕ” ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿਚ “ਸਾਰੇ ਲੋਕ” ਹੈ ਜਿਵੇਂ KJV ਵਿਚ ਹੈ। NRSV ਅਤੇ NIV ਨੇ ਵਾਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਲੜੀ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨਸੀ ਸੰਮਿਲਤ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਹੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। “ਭਰਾ” ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ” ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਲੋਕ” ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। NASB ਦਾ “ਸਾਰੇ ਲੋਕ” ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਅਜਿਹੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਬੇਖਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਦੇਵਾਂ ਲਿੰਗਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਤਰਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੋਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਉਹ" ਦਾ ਅਰਥ "ਉਹ ਆਦਮੀ" ਜਾਂ "ਉਹ ਇਸਤਰੀ" ਹੈ, ਅਤੇ "ਆਦਮੀਆਂ" ਦਾ ਅਰਥ "ਲੋਕ" ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਮਲਿਤ ਵਾਕ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਪੁਲਿੰਗ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ NASB ਵਿਚ ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ ਤਰਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਚ ਲਿੰਗ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਲਈ ਸਿਆਸੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਢੰਗ ਵਾਸਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਤਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।⁹ "ਇਕਰਾਰ" ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਬਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ। ਇਕਰਾਰ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਅਰਥ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਪ੍ਰੇਮ, ਨਵਾਂ ਜਨਮ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਆਦਿ।¹⁰ ਸਕੋਬੀ, 847.

¹¹ਭਾਵੇਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਦੰਤ ("ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ") ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਗਿਆ ਸੂਚਕ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ 2:13 ਵਿਚ ("ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ") ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਫਰਕ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਦਾ ਆਗਿਆ ਸੂਚਕ ਦੇ ਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਦੰਤਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।¹² ਵੇਖੋ ਆਈਕਲਸ, 138. ¹³ ਵੇਖੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਵੇਨੋ ਏ. ਗਰੂਡੇਮ, *ਦ ਫ੍ਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ਼ ਪੀਟਰ: ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਟਿੰਡਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 17 (ਗ੍ਰੈਂਡਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 124. ¹⁴ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਰਿਚਰਡ ਏ. ਹੋਰਸਲੇ, "ਦ ਸਲੇਵ ਸਿਸਟਮਜ਼ ਆਫ਼ ਕਲਾਸੀਕਲ ਐਂਟੀਕਵਿਟੀ ਐਂਡ ਦੇਅਰ ਗੀਲਕਟੈਂਟ ਰੇਕਿਗਨੇਸ਼ਨ ਬਾਏ ਮਾਡਰਨ ਸਕੋਲਰਸ," ਸੈਮਿਆਂ 83/84 (1998): 19-66. ¹⁵ ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:2 ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਮਾਂਤਰ ਵਾਕ "ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ" ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਵੇਖੋ ਵਾਲਟਰ ਬਾਯਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ਼ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟ੍ਰੇਚਰ*, ਤੀਸਰਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ. ਫਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਿਊ. ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2000), 967. ¹⁶ ਜੇ. ਐਨ. ਡੀ. ਕੈਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਅਪਿਸਟਲਜ਼ ਆਫ਼ ਪੀਟਰ ਐਂਡ ਆਫ਼ ਜੂਡ*, ਬਲੈਕਸ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਲੰਡਨ: ਐਡਮ ਐਂਡ ਚਾਰਲਸ ਬਲੈਕ, 1969), 117. ¹⁷ ਇੰਗਲੈਸ਼ ਆਸ *ਅਫ਼ਸੀਆਂ* 10.3. ¹⁸ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ "ਪਲੇਨਟ" ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ *πλανάω* (ਪਲਾਨਾਓ) ਦਾ ਇੱਕ ਸਜਾਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਉਹ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿ ਸਥਿਰ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਿਰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯਹੂਦਾਹ 13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ)। ਉਹ ਬਾਰ ਬਾਰ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਸਨ। ¹⁹ ਜੋਸੇਫ਼ਸ *ਵਾਰਸ* 4.10.2. ²⁰ ਜੋਨ ਸਟੈਟ, *ਦ ਕੋਨਟੈਂਪਰੇਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ* (ਲੈਸਟਰ, ਯੂ. ਕੇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1992), 316.